הנקר שהיה לנקר

כתבה פארידיי קהלאטברי
אייר מהרנוש מסומיאן

בזמן שעוד לכולם
היה מספיק מזון,
ביער ירוק, בין אלפי
עצים, עמד עץ זקן,
בעל ענפים רבים.
אך תחת קליפת
העץ הזה חיו
מזיקים רבים.

פעם נקר בנה קן על העץ הזה.
מבוקר עד ערב הנקר עבד ונקר בעץ,
עשה חורים, הוציא מהם את
התולעים המזיקים וזלל אותם.
שניהם, העץ והנקר, היו שמחים.

יום אחד נשמעה מהומה. עברו ביער
מאות משרתים על סוסים ופרידות,
עמוסים בזהב טהור.
מי היה בעל האוצר הזה? דוכס של
מאות ערים וארצות. הדוכס לבש
בגדים רקומים בזהב, נשא כתר על
ראשו ורכב בראש המשרתים.
הנקר ראה אותו וכעס.

הוא העלה את ראשו לשמיים ואמר "אלי! מדוע אינני דוכס? מדוע אינני עשיר גם אני. במה אני גרוע?"
קרה שלא רחוק ישבה שם ציפור אמיין הקדושה. גם היא הרימה את ראשה לשמיים והתפללה למען הנקר. ביקשה לעשותו לדוכס.

פתאום הבזיק ברק, נשמע רעם אדיר.
הנקר הפך לדוכס!

נקר-דוכס ישב על פיל, ולבש בגד רקום בזהב. מאה פילים ומשרתים סובבו אותו.
כתר כבד ישב על ראשו ובמזג אוויר החם הזה גרם לו להזיע.

כך הוא רכב הלאה והלאה, עד שהגיע לעץ הזקן. שם הוא ראה את ציפור אמיין וקרא לה: "עזור לי ידידי. להיות דוכס זה מתאים לדוכס. אני נחנק תחת קרני השמש כאן. תעשה אותי לשמש, כדי שאהיה חזק יותר."

ציפור אמיין ריחמה עליו. היא התפללה כדי שהדוכס החלש יעשה חזק יותר.
שוב רעמו השמיים והבזיק ברק. הדוכס הפך לשמש, טובה מהשמש שבשמיים.
השמש-דוכס הביטה מלמעלה וראתה גוזל שנפל לארץ.
היא ניסתה לעזור ולחמם אותו.

אך אז בא ענן שחור וכיסה את השמש. הכל נעשה חשוך וקר. השמש לא יכלה להלחם עם הענן. היא כעסה שוב וקראה לציפור אמיין "אני חייבת להפוך לענן, כי הוא החזק ביותר בשמיים."

בברק ורעם הפכה
השמש לענן. הענן
נע בשמים הנה
והנה. הוא הביט
למטה וראה שוב
את הגוזל הקטן.
היא זזה הצדה כדי
לא להסתיר את
קרני השמש, אך
עלי העץ כיסו את
הגוזל.
הענן התחיל לבכות
ולצרוח. צעקותיו
הפכו לרעם. ושוב
התערבה ציפור
אמיין ובאה לעזור.
הענן רצה להיות
לעץ, לעץ צעיר
וירוק!

והענן הפך לעץ.
הוא כפף את ענפיו
וליטף את הגוזל.
הגוזל התאושש
וצחק מאושר. העץ
דאג לגוזל עד שאמו
לקחה אותו אתה.

אך עתה העץ הביט
על עצמו. על אחד
הענפים ישבה
ציפור ונקרה בו
במקורו. ציפור-נקר
הייתה רעבה
וחיפשה תולעים
בעץ.

אך העץ היה צעיר
וחזק. לא היו בו
תולעים. מכות הנקר
כאבו לו. הוא אבד את
סבלנותו

הו! כמה שהוא רצה
להיות שוב נקר, שוב
לשבת על העץ הזקן
הגדול. שוב לנקר
ולצוד תולעים תחת
הקליפה.

פתאום נשמע
רעם והבזיק ברק.
הכל חזר כפי
שהיה. העץ הגדול
הזקן, בעל ענפים
רבים עמד בין
מאות עצים ביער.

על הענף ישב
הנקר, מאושר
להיות שוב נקר.

הדוכס עבר ליד העץ. הוא מאוד רצה לשבת בצלו, לנוח, לשכוח מדאגות. אך ללא הועיל. הוא היה דוכס, הוא לא יכול היה להודות בעייפות והיה צריך להמשיך בדרכו.